

Mitt møte med "El Arca De Jesus"

Reisebeskrivelse fra Birte Myklebust

Søndag 29. november satte jeg meg på flyet til Bolivia, nærmere bestemt Cochabamba. Der søsteren min Bjørg bor, og jobber som lærer. Me skulle være der å feire Jul sammen, og oppleve søramerikansk folk og kultur. Hele 7 uker hadde me på oss. Me var litt redder for at det var litt for mye tid. Så me undersøkte på forhånd om det var eventuelle ting me kunne være med på. Bjørg hadde tidligere vært i kontakt med May Kristin og Gonzalo (eller Hermana Kristina og Pastor, som de blir kalla) som er moren og faren på Arken. Og de var kjempe takknemlige for hvis me ville være i lag med de og de 36 guttene. I og med at May Kristin hadde permisjon med lille Daniel, hadde hun ikke så mye tid som ønskelig til å være med på Arken. Og det var kun 3 andre som jobba der fast. Akkurat i den tida me var der, hadde de sommerferie (D.v.s. de hadde lang ferie i forbindelse med jula, fordi det er sommer da). Men egentlig er det varmt hele året. Men da var alle guttene hjemme, de trengte og aktiviseres. Det var jo en aktiv og livsglad gjeng.

Det var jo endel forberedelser til en slik tur. Billettene måtte bestilles mange måneder i forveien, og selv da var det litt vel seint. Vaksiner måtte vi ta, og ha alt det formelle iorden.

Når vi kom fram etter 36 timer på fly, var det virkelig verdt slikt. Bolivia var en hel annerledes verden for oss. Både når det gjaldt klima, språk, måten folk kjørte på, mat, kontrastene i samfunnet o.s.v.

Det hadde ryktes her hjemme at vi skulle til Bolivia. Flere skoleklasser hadde satt igang prosjekter med å kjøpe julepresanger og sende tegninger og brev til guttene på barnehjemmet. Bl.a. 2. kl. ved Finnøy Sentralskule og en klasse ved Vardeneset skule. Me hadde med oss masse klær og babytøy som de fordelte. Så det ble jo litt overvekt Men alt trengtes og var nødvendig. Og hadde det ikke vært for elevane her i Norge, hadde de kanskje ikke fått julepresanger det året.

Etter at me hadde vært der i 2 dager og blitt aklimatisert og kommet inn i døgnrytmen, ringte May Kristin og spurte om me ville komme ned å kikke på "El Arca De Jesus". Me kjørte heilt til den andre siden av byen - "Østkanten". Siste biten kjørte me på en humpet jordvei (Det hadde vært regntid). Dalmatineren og de 2 andre hundene møtte oss i porten når me kom. Huset hadde vært et vanlig bolig

Birte Myklebust på reisefot.

hus, inntil det ble omgjort til barnehjem. Så det var ikke imponerende stort akkurat.

Ungene satt inne å laga julepynt, mens me ble vist rundt. Romma var godt utnyttet når det gjaldt sengeplass, men de sanitære forholdene var nok ikke de beste. En norsk unge ville nok ikke ha klart å budd der så lenge. Men i forhold til det de hadde hatt før, eller forholda de hadde hatt, var det nok bra. Heldigvis snakka May Kristin norsk, og kunne oversette. For det var litt frustrerende og ikke kunne språket. Men for guttene gjorde det vist ikke noe det. Me spilte basketball med de, midt i solsteiken - og blei helt utkjørt. De eldste er jo opp mot 18 år.

Me hadde med oss snop som me delte ut, og følte oss som "de snille damene fra Norge". Men på en måte føler en seg veldig hjelpelös og. Me har så mye ressurser - men vett ikke hva en skal gjøre. Men me kan ihvertfall dele av ressursene våre. Penger er lett å gi, men kanskje er det verre å gi tid.

Dessverre fikk vi ikke være så mye på arken som vi ønsket. Reising og språk-kurs tok mye tid. Men det vil jeg oppfordre andre til å gjøre. Reise til Bolivia å jobbe/hjelpe til på Arcen. Det vil berike både en selv og guttene, og May Kristin og Gonzalo vil sette stor pris på det. Særlig nå når de skal bygge nytt - og forholda vil bli bedre.

Eg reiste ihvertfall heim med større lærdom og gode minner fra Bolivia - og et fadderbarn fra Arcen.

Arken

Utgitt første gang februar/mars 1999

Nyhetsbrev for barnehjemmet "El Arca De Jesus"

Lærer ansatt på deltid i Arken

Mange av barna har mistet flere års skolegang før de kom til Arken. Vi jobber aktivt for at de skal gå ferdig grunnskolen og få en utdannelse etter de evner og talenter de har. Barna er kjempeglade for å få gå på skole.

Med støtte fra en Rotaryklubb i Stavanger har vi ansatt en lærer på deltid for å støtte opp om skolearbeidet til guttene. I løpet av den tre måneder lange skoleferien (det er sommerferie i Bolivia fra november til februar) har hun undervist 4 formiddager i uken. Vi ser at barna har stor nytte av professoren Peths undervisning.

Rotary i Stavanger vil betale for læreren så undervisningen kan fortsette.

Sergio og lille Daniel
Det er populært å få passe på May Kristins baby

Menyen Juleaften var "picana" (kylling i sterk saus) til middag, vafler og julebrød til kveldskos.

Det ble en veldig Jul med flotte gaver til barna. Vi kjøpte inn flotte joggesko til dem. Så fikk de en T-skjorte, et par strømper, en truse, en tannbørste og et filtbilde til å farve.

Dessuten så hadde 3.klasseingene på Finnøy Sentralskole sendt ned en liten overraskelse til hver av guttene. Og alle i Arken fikk massevis av julekort fra mellomtrinnet på Storevarden skole i Tanan-

ger. Tusen takk til alle dere som støttet oss, enten økonomisk eller i form av gaver eller kort. Det var med å gjøre en alle tiders jul for barna.

Julekveden med mye god mat på bordet og fellesskap er en feststund for barna.

**Tomten er betalt, nå starter byggingen, nå trengs
støttepartnere til å være med å reise det nye barnehjemmet.
Alle små og store beløp trengs straks**

Tomta til det nye barnehjemmet er nå betalt takket være mange små og store gaver fra folk i Norge som har hjerte for barna. Arkitekten arbeider nå med tegningene og forprosjektringen og byggesøknaden. Om bare noen uker søkes det om byggetillatelse. På forhånd har det vært kontakt med byggemyndighetene som lover rask behandling av søknaden. Tomten ligger i utkanten av en landsby ikke så langt fra Cochabamba. Det er nødvendig å investere en del i kloakkavløp og rent vann.

Nå trengs mange partnere som gjør hva de kan og støtter økonomisk så barnehjemmet kan fullføres uten å bli forsinket. Dere vil få rapporter etter som arbeidet går fram. Vi legger ved ferdigtrykt giro for dem som har anledning til å bruke dem.

Her sees tomta til barnehjemmet, hele 5 mål. i bakgrunnen sees Andesjellene som rager over 5000 m. Vi ser også May Kristin med lille Daniel og Helen Para..

Vårt motto er: Vi bygger etter hvert som pengene kommer inn.

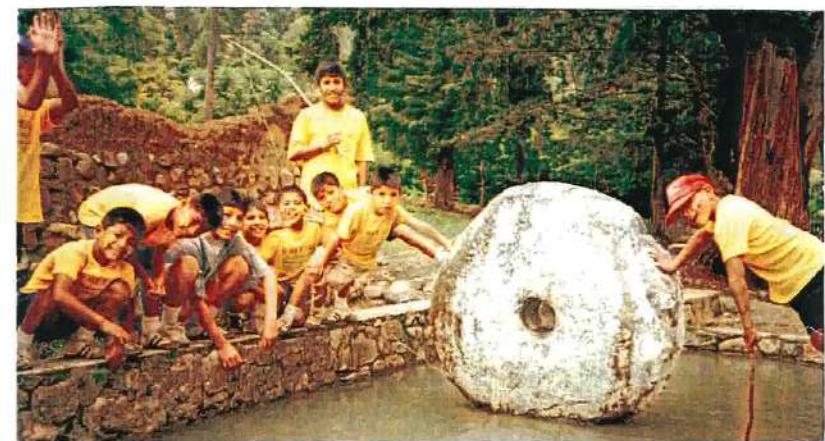
Barn gjenforenet med familie

I løpet av 1998 ble tre av barna gjenforenet med sine slektinger. Det gjaldt Eugenio Chambi, Olando Nunez og Mario Condori. Men vi mottok 6 nye: Julio Zelaya, Marcelo Zelaya, Eddy Duran, Teodocio Concha, Mejiano Maraza og Adalid Guaman.

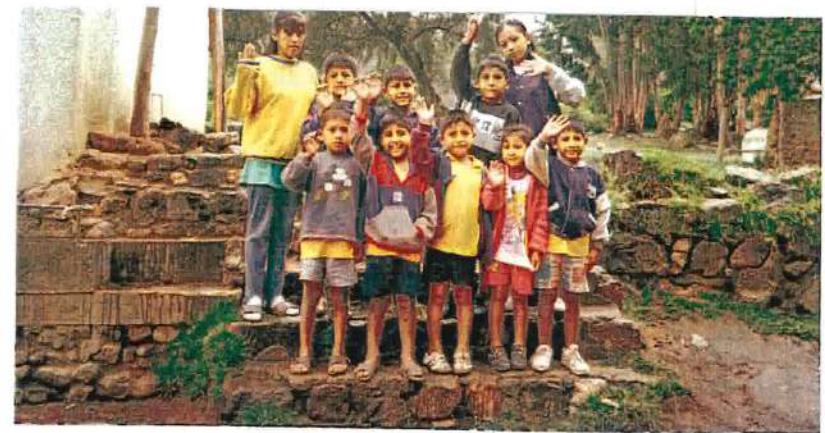
Det er ikke uvanlig at familier kommer bort fra hverandre, da få har telefon og lever svært kaotisk. De leier et rom her, og så skifter de jobb der, og da bytter de adresse med det samme o.s.v. Derfor har vi fått endel barn i Arken, som i utgangspunktet kunne ha blitt tatt hånd om av slektinger. Da ofte foreldrene er falt ifra har de rett og slett mistet kontakten med slektingene. Cochabamba har ca. 800.000 innbyggere og strekker seg over et vidt område og det er faktisk noen 1000 barn som lever på gata. Barnevernet fungerer heller ikke særlig bra. De fleste unngår å ta kontakt med barnevernet. Da det kan by på mer problemer enn de i utgangspunktet hadde.

**4.-8. januar
tok vi hele
gjengen med
oss på leir til
Los Molinos.**

Det er 3. gangen vi leier dette nydelige leirstedet, som ligger like utenfor Cochabamba. Det er første gangen vi har hatt hele 5 dager på leir. Guttene storkoste seg. De har så godt av å løpe fritt rundt i naturen, puste frisk luft å få ut litt energi. Da leiren var omme var vi voksne temmelig slitne etter 5 dager med full aktivitet, men ingen av barna ville hjem igjen. Det er jo et godt tegn på at leiren var vellykket.

Noen situasjonsbilder fra leiren.
Trivel og glade barn i full aktivitet.
En kan tenke på hvor disse barna
hadde vært om de ikke hadde
norske fadderforeldre.

May Kristin og Gonzalo Miranda

hilser alle venner med Matteus kap. 25, vers 35-40

For jeg var sulten, og dere gav meg mat. Jeg var tørst, og dere gav meg å drikke. Jeg var fremmed, og dere tok imot meg. Jeg var syk, og dere så til meg. Jeg var i fengsel, og dere kom til meg. Da skal de rettferdige svare ham å si: Herre, når så vi deg sulten og gav deg mat, eller tørst og gav deg drikke? Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller naken og gav deg klær? Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg? Og kongen skal svare dem å si: Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot en av mine minste brødre, har dere gjort mot meg.